

ก าล กัณฺฐี ก าล สู ร

บุคคลผู้เป็นคนพาลมีปัญญาทราม ย่อมประพฤติน
เป็นศัตรูต่อตนเอง ย่อมทำกรรมอันลามกที่ทำให้เดือดร้อน
ในภายหลัง เขาย่อมมีน้ำตานองหน้าร้องไห้คร่ำครวญอยู่ และ
ต้องเสวยผล แห่งวิบากกรรมอันเผ็ดร้อนด้วยความทุกข์ทรมาน
ส่วนบุคคลทำกรรมใดแล้ว ไม่เดือดร้อนในภายหลัง มีใจเข้มแข็ง
เบิกบาน ได้เสวยผลแห่งวิบากกรรมที่ดีนั้น ที่เป็นประโยชน์
ทั้งต่อตนและผู้อื่น ควรรีบลงมือกระทำกรรมนั้น

กาลกัมมชิกาสูร

๔๑๒

การดำเนินชีวิตประจำวันของเรา ต้องเกี่ยวพันกับผู้คน ต้องมีการกระทำร่วมกัน มีการพูดคุยสนทนากัน ต้องใช้ความคิดไปในเรื่องราวต่างๆ รวมทั้งคอยแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น หรือ แม้แต่เวลาที่เรายู่คนเดียว เรายังต้องคิดทำเรื่องของตนเอง หลายอย่าง สิ่งต่างๆ ที่เราได้คิด ได้พูด ได้กระทำไป จะเป็น วิชากรรมติดตัวเราไปในภพเบื้องหน้าได้ เพราะว่าชีวิตเรา ตกอยู่ในกฎแห่งกรรม สิ่งที่เราได้กระทำไปไม่ได้สูญหายไปไหน ไม่ว่าทำดีทำชั่วหรือไม่ดีไม่ชั่ว ล้วนมีผลทั้งสิ้น เรื่องนี้เป็นความจริงของชีวิตและเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ไม่รู้ไม่ได้ ต้องรู้ต้องเห็น ชีวิตถึงจะปลอดภัย ปลอดภัยจากภัยในสังสารวัฏ เมื่อนั้นจะมี ชัยชนะ คือมีชัยชนะเหนือบาปอกุศล เหนือกิเลสอาสวะ และมีความสุขที่แท้จริงที่เราปรารถนา

มีวาระแห่งพุทธสุภาสิตที่มาใน เขมสูตร ว่า

“บุคคลผู้เป็นคนพาลมีปัญญาทราม ย่อมประพฤติดน เป็นศัตรูต่อตนเอง ย่อมทำกรรมอันลามก ที่ทำให้เดือดร้อน ในภายหลัง เขาย่อมมีน้ำตานองหน้า ร้องไห้คร่ำครวญอยู่ และต้องเสวยผล แห่งวิบากกรรมอันเผ็ดร้อนด้วยความ ทุกข์ทรมาน

ส่วนบุคคลทำกรรมใดแล้ว ไม่เดือดร้อนในภายหลัง

กาลกัมมชิกาสูร

๔๑๓

**มีใจแช่มชื่นเบิกบาน ได้เสวยผลแห่งวิบากกรรมที่ดีนั้น ที่เป็น
ประโยชน์ทั้งต่อตนและผู้อื่น ควรรีบลงมือกระทำกรรมนั้น”**

เรื่องกฎแห่งกรรมนี้ เป็นเรื่องของความจริง ไม่ได้เกี่ยวกับความเชื่อ หรือการนับถือศาสนาลัทธิใดลัทธิหนึ่ง ไม่ว่าจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม กฎนี้ก็ยังคงอยู่เพราะเป็นกฎสากล ที่มีผลบังคับครอบคลุมไปถึงสรรพสัตว์ทั่วทั้งภพสาม ถ้าเราทำใจให้เป็นกลางๆ โดยวางความเชื่อไว้บนหิ้ง แล้วเอาความจริงมาพิสูจน์กัน เราก็จะได้รับความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องสมบูรณ์ว่า สัตว์โลกทั้งหลายล้วนมีวิบาก คือผลที่เกิดจากการกระทำของตนทั้งสิ้น ที่ตนเองกระทำเอาไว้ด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ แล้วต้องมารับวิบากกรรมที่แตกต่างกันออกไป คือกรรมบางอย่างเมื่อทำไปแล้วต้องเดือดร้อนใจในภายหลัง อาจให้วิบากในมหานรก บางอย่างให้วิบากในอสุรกาย ที่ให้วิบากในเปตวิสัยก็มี ในกำเนิดสัตว์เดียรัจฉานก็มี ถ้าเป็นกรรมดีก็ให้วิบากในสุคติภูมิ ในมนุษยโลก ในเทวโลกก็มี ในรูปภพ อรูปภพก็มี นี่เรียกว่า ความแตกต่างแห่งกรรม

เราจะต้องทำความเข้าใจให้ซาบซึ้งในเรื่องนี้ เพราะเป็นเรื่องหลักที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงเพียรพยายามพรั่สอนให้พุทธบริษัท ตลอดจนคนชาวโลกและสรรพสัตว์ทั้งหลายได้รู้แจ้ง

กาลกัณฐิกาอสุร

๔๑๔

เห็นจริงให้เข้าใจถูกต้องและทำให้ถูกหลักวิชา เพื่อจะได้หลุดพ้นจากวังวนของวัฏสงสารไปสู่อมตมหานิพพาน เป็นอิสรภาพ พ้นจากกฎเกณฑ์นี้ เราเป็นสาวกของพระพุทธองค์ท่าน ต้องเดินตามอย่างพระบรมครู ท่านก้าวไปทางไหนเราต้องก้าวไปทางนั้น เดินตามรอยบาทของพระพุทธองค์เรื่อยไป อย่าให้เป็นเหมือนบุคคลท่านหนึ่ง ที่ประมาทในเรื่องกฎแห่งกรรม ทำให้ชีวิตที่เคยสว่างไสว กลับมามีตมนอนธการ ต้องมือบาย ทุกคติ วินิบาต นรกเป็นที่ไป

*เรื่องมีอยู่ว่า ท่านสุนักขัตตะโอรสแห่งเจ้าลิจฉวี มีความเลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงได้กล่าวสรรเสริญคุณของพระรัตนตรัยโดยอเนกปริยาย และมีโอกาสมาอุปฐากรับใช้ ใกล้ชิดพระบรมศาสดา ตอนนั้นกุศลกรรมในตัวท่านยังให้ผลทั้งบุญเก่ายังอำนวยผลอยู่ ท่านจึงมีบุญได้รับใช้พระพุทธองค์ และเมื่อได้ยินได้ฟังพระธรรมคำสอน ก็เกิดกำลังใจได้ออกบวชในพระพุทธศาสนา

ในกาลต่อมา ท่านเกิดความคิดเห็นผิดบางอย่างขึ้น คือ คิดว่าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงผูกขาดตำแหน่งการเป็น

กาลกัมมชิกาสูร

๔๑๕

พระอรหันต์แต่เพียงผู้เดียว แม้ในลัทธิอื่นที่ตั้งใจปฏิบัติอย่าง
เคร่งครัดก็น่าจะเป็นพระอรหันต์ได้ เมื่อเกิดความคิดอย่างนี้ขึ้น
มาในใจ ก็เป็นเชื้อให้บาปอกุศลได้ช่อง เพราะบาปเขาจะคอย
หาช่องตลอดเวลาอยู่แล้ว ที่จะเอากิเลสเข้ามาใส่มาแทรกสอด
ในใจ ให้เห็นผิด คิดผิด พุตผิด ทำผิด ซึ่งเราทราบกันดีอยู่แล้วว่า
ทั้งกุศลและอกุศล จะมีการชิงช่วงและช่วงชิงกันอยู่ตลอดเวลา
ถ้าหากใครเพลินหรือประมาทพลาดพลั้ง จะโดยตั้งใจหรือไม่ได้
ตั้งใจก็ดี กิเลสจะเข้าแทรกในทันที แม้เพียงแค่ว่าคิดเล่นๆ
มันก็ได้ช่องและบุกเข้ามาจู่โจมทันทีเหมือนกัน โดยเฉพาะบุคคล
ที่อยู่ใกล้ชิดกับพระบรมศาสดา เขายังจ้องเล่นงานเป็นพิเศษ
อยู่แล้ว

เรื่องความคิดเห็นผิดที่เกิดขึ้นในใจของอุปัฏฐากใกล้ชิดนี้
พระบรมศาสดาทรงทราบดี เพราะพระองค์ทรงรู้วาระจิตด้วย
พระญาณอันบริสุทธิ จึงตรัสเรียกมากล่าวเตือนว่า “สุนัขขี้ตະ
เรารู้นะว่าเธอคิดอะไร เธอกำลังมีความเห็นผิดในเรา เธอไม่รู้หรือ
ว่าที่เราชวนชวายเป็นการอบรมสั่งสอนสรรพสัตว์ เพื่อให้สรรพ-
สัตว์ได้หลุดพ้นจากกิเลสอาสวะ ได้เป็นพระอรหันต์ เราไม่ได้
หวังหาความเป็นพระอรหันต์ เราเพียงสร้างบารมีมา ๒๐
อสงไขย กับแสนมหากัปก็เพื่อการนี้ โฉนเลยเราจะผูกขาดการ

กาลกัมมชิกาสูร

๔๑๖

เป็นพระอรหันต์แต่เพียงผู้เดียว” สุนัขขั้ตตะฟังแล้ว ก็ไม่ได้
ปิกใจเชื่อ แต่ก็ไม่ได้ค้าน หรือต่อปากต่อคำอะไร

เช้าวันหนึ่ง ก่อนที่พระพุทธองค์จะเสด็จออกบิณฑบาต
ได้เสด็จไปที่อารามของภคควปริพาชกก่อน เพื่อที่จะเล่าเรื่อง
บางอย่างให้ปริพาชกฟัง เพราะทรงรู้ในอนาคตว่า เมื่อเขาได้ฟัง
รู้เรื่องแล้วจะเกิดความเลื่อมใส แม้ปริพาชกนั้นจะมีทัศนคติ
ในทางความคิดที่แตกต่างออกไป มีความขบใจและความพอใจ
ไปคนละทาง แต่จะเกิดความเลื่อมใสในเบื้องต้น ซึ่งจะเป็น
พลวปัจจัยติดตัวไปในภพเบื้องหน้า พระพุทธองค์ทรงเล่าให้
ปริพาชกท่านนี้ฟังว่า “อีก ๗ วัน นักบวชชีเปลือยชื่อโกรักขัตติยะ
จะเสียชีวิตลงเพราะโรคอสุระ คือโรคอาหารไม่ย่อย เพราะเหตุ
ที่รับประทานอาหารมากเกินไป และจะไปเกิดเป็นอสุรกาย
ในจำพวกอสุรกาลกัมมชิกา”

สำหรับเรื่องภูมิของอสุรกายนี้ ได้มีบันทึกไว้ในพระ-
ไตรปิฎกหลายแห่ง เป็นกำเนิดหนึ่งในออบายภูมิ ๔ อสุรกาย
แปลว่า ไม่กล้า คือผู้ที่ไม่กล้า ไม่กล้าเพราะไม่อยากจะให้ใครเห็น
เนื่องจากว่ารูปร่างหน้าตาของตัวอัปลักษณ์ บางทีก็หน้าเป็น
สัตว์ชนิดหนึ่ง แต่ตัวเป็นสัตว์อีกชนิดหนึ่ง แขนก็เป็นของสัตว์
อีกชนิดหนึ่ง แต่เขาเป็นคนอย่างนี้ก็มี แล้วมีหลากหลายประเภท

กาลกัณฐิกาอสุร

๔๑๓

พิสดารแตกต่างกันออกไป ตามปกติแล้วเขาจะอยู่ที่ช่องว่างระหว่างเขตรัฐกับเขาลิเนรุ ซึ่งเป็นที่อยู่ของสวรรค์ชั้นจาตุมหาราชิกากับชั้นดาวดึงส์

สำหรับอสุรกาลกัณฐิกานี้แปลกประหลาดมาก คือจะมีตาอยู่บนหัวเหมือนตาปู ตาใหญ่โต แล้วมีปากอยู่บนหัวเหมือนกัน แต่เล็กเท่ากับรูเข็ม เวลาจะกินอาหารต้องก้มหัวลงมาดูดกิน กินก็ไม่อิ่มสักทีเพราะปากเล็กเท่ารูเข็ม ตัวก็ลึบผอมแห้งเหมือนกับใบไม้แห้ง ตัวสูงแต่หัวโซ่ บุพกรรมนี้เกิดขึ้นเนื่องจากในตอนที่เป็นมนุษย์ได้ประพฤติวัตรของสุนัข ที่ใช้ปากก้มลงไปกินอาหารกับพื้น ได้รับความทุกข์ทรมานมาก ทั้งร้อนทั้งหิวกระหาย จะโอดครวญอยู่ตลอดเวลา

แล้วเรื่องที่เกิดขึ้นก็เป็นจริงอย่างพระพุทธดำรัสเมื่อชีเปลือยโกรักชัตติยะตายไปได้ ๓ วัน พระพุทธองค์ก็เสด็จไปที่ป่าช้าไปดูศพของชีเปลือย ทรงใช้พุทธานุภาพไปเอาอดีตชีเปลือยซึ่งเป็นอสุรกายมา ให้มาเข้าร่างเดิม เมื่อสุนัขชัตตะถามซากศพที่นอนอยู่ว่า “ท่านตายแล้วไปเกิดที่ไหน” ศพนั้นก็ลุกขึ้นมานั่งเหมือนกับมีชีวิต แล้วพูดว่า “เราไปเกิดในภพของอสุรกายเป็นพวกอสุรกาลกัณฐิกา” พูดจบก็ล้มตัวลงนอน ภายหลังละเอียดยังคงออกจากร่างไปเสวยวิบากกรรมตามเดิม เรื่องนี้ทั้งที่

กาลกัณฐิกาอสุร

๔๑๘

สุนัขขัตตะได้ประจักษ์แล้วด้วยตนเอง แต่ก็ยังติดอยู่ ยังคอย
จ้องจับผิดวาตะของพระพุทธองค์ต่อไป

ครั้นต่อมา พระบรมศาสดาทรงพยากรณ์อเจลกะชื่อ
กพารมชฌกะ ซึ่งกำลังโद่งดั่งเป็นที่เลื่อมใสของมหาชนใน
ครั้งนั้นว่า “อีกไม่นาน อเจลกะนี้จะเลิกบำเพ็ญพรตเพื่อไปมี
ภรรยา” สุนัขขัตตะก็ไม่ค่อยจะเชื่อ เพราะเห็นอเจลกะท่านนี้
เคร่งครัดมาก ยังเข้าใจว่าเป็นพระอรหันต์ด้วยซ้ำไป แต่ไม่นาน
เท่าไร อเจลกะ นั้นก็เป็นอย่างพระพุทธรดดำรัสจริง ๆ สุนัขขัตตะ
ได้แต่นิ่งเฉย และต่อมามีผู้มาทำประลองฤทธิ์กับพระพุทธองค์
พระองค์ก็ทรงรับการทำประลองผลจะเป็นอย่างไรนั้นต้องติดตาม
ในตอนต่อไป

